

လွန်းထားထား

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အမိရာ

အခန်း(၁)

မေ့စမ်းရေသည်

မျက်စိရှေ့မှာ မှုန်ကုပ်ကုပ်

ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာပေးဖြင့် သူမကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်နေသော
ကောင်ကလေးကို မျက်ခုံးရှုံ့ကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ ရင်ထဲမှ ဘယ်
လိုခံစားချက်မျိုးမှန်းမသိ တစ်မျိုးကြီးတော့ခံစားနေရသည်။ ။ အဲဒီကော
င်ကလေးဟာ မေ့စမ်း ရေ တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့
သော မေ့စမ်းရေ၏ မောင်ကလေးတဲ့။ ။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ သူမရင်ထဲတွ
င် အနည်းငယ် တင်းကျပ်နာကျင်သွားသလို ခံစားရကာ သက်ပြင်းခိုး
ကာ ရှိုက်မိလေ သည်။ ။ အခုအချိန်မှာ သူမအတွက် ရွေးချယ်စရာ လမ်း
မရှိ။ ငြင်းဆန်လို့ လည်း မရ။ အဲဒါသည် အမှန်တရားပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ထို
အမှန်တရားကို သူမ လက်ခံရလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ အဲဒါသည် ဖေ
ဖေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဖေဖေဟာ ဘယ်လောက်
တောင် လျှို့ဝှက်သိုသိပ်ခဲ့ ပါလိမ့်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့ပါလိမ့်။ ဖေဖေ
သည် မေမေအပေါ်မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်လော
က်ကတည်းကပင် သစ္စာဖောက်ခဲ့တာပါလား။ ဖေဖေမှာ သူမတို့ နောက်
ကွယ် တွင် တိတ်တိတ်ပုန်း ဇနီးမယားတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့မှန်း၊ ပြီး
တော့ . . . အဲဒီဇနီးနှင့် သား ကလေးတစ်ယောက်ရခဲ့မှန်း ဖေဖေရဲ့ နောက်
ဆုံးအချိန်ကျမှ ပင် သူမသိခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မေမေ တောင် သိ
သွားလိမ့်မည်မထင်။

ဖေဖေဆုံးခါနီးမှာ သူမကိုခေါ်တွေ့ခဲ့ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားပြောခဲ့သည်

ဖေဖေရဲ့ စကားသံတွေကို အခုအချိန်အထိ မေ့စမ်းရေ မမေ့နိုင်ခဲ့။ “မေ့စမ်းရေ ... သမီးကြီးကိုပဲ ဖေဖေ အားကိုးရတော့မှာ ၊ အခုဆိုရင် ဖေဖေအခြေအနေကို ဖေဖေအသိဆုံးပဲ၊ အချိန်မရွေး ဖေဖေ သမီးတို့ ကို စွန့်ခွာသွားရတော့ မယ်ဆိုတာ ဖေဖေ အလိုလို ခံစားလို့ ရတယ်၊ သမီးကို ဖေဖေ အားလည်း ကိုးတယ်၊ စိတ်လည်း ချတယ် မေ့စမ်းရေ၊ သမီးရဲ့ မေမေ မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကတည်းက သမီးက ညီမလေးအပေါ်မှာ အစ်မကြီး အမိရာဆိုသလို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့တာကို ဖေဖေသိပ် ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ လည်း ညီမလေးကို တစ်သက်လုံး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ယုံကြည်စိတ်ချထားပြီးသားပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေ မျက်စိမှိတ်သွားတဲ့ အခါ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ သမီးတို့ ကျန်ခဲ့လိမ့်မည်ဆိုတာ ဖေဖေယုံတယ်၊ ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဖေဖေ နောက်ဆံတင်းနေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ် သမီး၊ အဲဒါ ကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဖေဖေ နောက်ဆံတင်းနေတာ၊ သူ့ကို ဖေဖေ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်ဘူး၊ အခုဆိုရင် သူ့အသက် ၁၄ နှစ်ကျော် ၁၅ နှစ်ထဲမှာ ရှိနေပြီး သမီး၊ အဲဒီသူဆိုတာ သမီးရဲ့ မောင်ကလေးပါ၊ သမီးနဲ့ အဖေတူအမေကွဲ မောင်ကလေးပေါ့။ သူ့ကို ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သမီးက သွားခေါ်ပြီး တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ ဖေဖေ တောင်းပန်ပါရစေသမီး၊ အခုအချိန်ကျမှ တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တဲ့ ဖေဖေဘဝထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို သမီးဆီမှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံရတဲ့ အတွက် ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါ သမီး၊ သမီးရဲ့ မောင်လေးနာမည်က ‘ဂီတ’တဲ့ ၊ သူ့မှာ အမေမရှိတော့ဘူး ၊ သူ့အမေလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က ဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ အခု သူတစ်ယောက်တည်း လောကအလယ်မှာ မျက်စိသူငယ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ၊ သူ့ကို ဖေဖေ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချဘူး သမီးရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေ မ

ရှိတော့တဲ့ နောက်မှာ သမီးရဲ့ ညီမလေးအပြင် သမီးရဲ့ မောင်ကလေးကို ပါ စောင့်ရှောက်ပျိုးထောင်ပေးပါလို့ ဖေဖေ မှာ ခဲ့ချင်တယ်”

ဟု ... ဖေဖေ ပြောခဲ့စဉ်က မေ့စမ်းရေမှာ မယုံကြည်နိုင်လွန်းသဖြင့် နှလုံးသားတွေ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်မတတ် ခံစားခဲ့ရသည်။ ။ ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်နေခဲ့ပြီမို့ ဖေဖေကိုလည်း အပြစ်မဖို့ လိုတော့ချေ။ မေမေဆုံးတဲ့ အချိန်အထိ ဖေဖေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မေမေ သိမသွားခဲ့သည့် အတွက်ပင် ဖေဖေကို ကျေးဇူး ကြိမ်တင်မိသေးသည်။ ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ ကံကြမ္မာရဲ့ စီမံရာအတိုင်းပဲပေါ့. . . ဟု နှလုံးသွင်းကာ မေ့စမ်းရေသည် ရင်ထဲမှ နာကျင်ကြေကွဲမှု တွေကို ကြိုးစား၍ နှစ်သိမ့်ဖြေဖျောက်ခဲ့ရသည်။ ။ အခုတော့ ဖေဖေလည်း မရှိတော့ပြီ။ ဖေဖေ ပေးခဲ့သော လိပ်စာအတိုင်း သူမရဲ့ မောင်ကလေးဆိုသော ထိုကောင်ကလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း များ စွာဖြင့် လာရောက်ရှာဖွေတွေ့ဆုံနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ကောင်ကလေးက ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ဂျစ်ကန်ကန်ကလေး။ ဆယ်ကျော်သက်တို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သလို ပမာမခန့် မထီတရီ မျက်နှာပေးကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ကလေးကတော့ ဖေဖေနှင့် တော်တော်ဆင်လှသည်။ ။ နက်မှောင်ထူထဲသော မျက်ခုံးများ အောက်မှာ မျက်လုံးနက်နက်များက စူးရှတောက်ပလွန်းလှကာ နှာတံကြော့စင်းစင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းကလေးက လေးကိုင်းသဖွယ် နီထွေးရဲစိုနေသည် ကို မေ့စမ်းရေက တစ်စုံစီမံစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ အဲဒါ မေ့စမ်းရေရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်ကလေးတဲ့။ ။

“အခု မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သလို နေနေရတာမဟုတ်လား၊ မကြီးကို ဖေဖေက သူမဆုံးခင်မှာ သွားခဲ့တယ်၊ မင်းကို မကြီးတို့ ရဲ့ အိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ရမယ်တဲ့ ၊ အဲဒီအတွက် မင်းကို အခု

မကြီးလာခေါ်တာ”

မေ့စမ်းရေ၏ စကားကို ဂီတက မကြားသလိုလို လုပ်နေတာ လက်ချောက်ကလေးတွေက တဆတ်ဆတ် လှုပ်ရှားနေသလို၊ ခူးကိုလည်း တလှုပ်လှုပ် နှံ့နေလိုက်သေးသည်။ ။ ထိုအပြုအမူဟာ ထိုကောင်လေး ဘယ်လောက်ပင် ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း မေ့စမ်းရေက အကဲခတ်မိပါသည်။ ။ ညီမလေး အိမ်ဆည်းလည်း ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် လိုက်မလာခဲ့။ ဆည်းလည်း လိုက်မလာတာကပဲ တော်ပါသေးသည်။ ။ နို့မို့ဆို ဆည်းလည်း ကလေးလည်း ကြွပ်ဆတ် ဆတ် မဟုတ်မခံ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဂီတရဲ့ ထိမထင်ဟန် မျက်နှာပေးကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ သဘောကျကြည်ဖြူနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ မေ့စမ်းရေပင် ကောင်ကလေး၏ အချိုးအဆက် ကို သိပ်သဘောမကျနိုင်။

“ကဲ ... မင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေဘာတွေ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းလေ၊ မကြီးနဲ့ လိုက်မယ် မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်၊ မေမေ မရှိတော့ ကတည်းက ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တာ။”

ကောင်လေးက ခံတန်တန် အီသံကလေးဖြင့် ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလေသည်။ ။ မျက်မှောင် တွေကလည်း ကြုတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ။ မေ့စမ်းရေက ကိုယ့်စိတ်ကို အနည်းငယ် ဆွဲဆန့်ထား လိုက်ကာ ...

“မင်းအရွယ်ကလေးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဖေဖေက မင်းကို လုံးဝ စိတ်မချဘူး၊ သူဆုံးခါနီး မကြီးကို ထပ်တလဲလဲ မှာသွားခဲ့တာ၊ မင်းမလိုက်လို့ မရဘူး၊ လိုက်ကိုလိုက် ခဲ့ရမယ်၊ မင်းအရွယ်

က တစ်ယောက်တည်းနေရမယ့် အရွယ်လည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းအသက် အခုမှ ၁၄ နှစ်ကျော်ရုံ ၁၅ နှစ်ထဲမှာ ပဲ ရှိသေးတာ၊ နေပါဦး မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ဘယ်လို လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ကားစပယ်ယာ လိုက်တယ်၊ ကြုံရင် ကြုံသလို လစ်ရင် လစ်သလို တိုတယ်”

ကောင်ကလေးက ခပ်ဆတ်ဆတ် အသံဖြင့်ပြောလေသည် ။ သူ့စကားကြောင့် မေ့စမ်းရေသည် မျက်ခုံးတွေပင့်သွားကာ စိတ်လည်း တိုသွား၏။

“လစ်ရင် တိုတယ်၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ အလစ်သုတ်တဲ့ သဘောလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဗိုက်သိပ်ဆာရင် ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဝင်စားပြီး ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထွက်ပြေးတာမျိုးလောက်ပါ”

မေ့စမ်းရေသည် ပင့်သက်ဖြာသွားကာ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲလည်း ဖြစ်သွားလေသည် ။ ကြည့်စမ်း ... သူကလေးဟာ ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ အခု အချိန်မှာ သာ အချိန်မီ မပြုစု မပျိုးထောင်ပေးနိုင်ရင် သူကလေး လမ်းမအလယ်မှာ လေလွင့်ပျက်စီးသွားတော့မည်။ တေလေကြမ်းပိုးကလေး ဖြစ်သွားတော့မည်။ အဲဒါတွေကို ဖေဖေစိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့ ။

“မင်း ကျောင်းကော တက်သေးလား၊ ဘယ်နှတန်းရောက်သွားပြီလဲ”

“ကျွန်တော် မေမေဆုံးပြီးကတည်းက ကျောင်းထွက်လိုက်တယ်၊ ကျွ

နီတော် ရှစ်တန်းအထိ ကျောင်းတက်ဖူးတယ်”

“ကောင်းပြီ ... မင်း ကျောင်းပြန်တက်ရမယ်၊ ကဲ ဘာမှ စကားမရှည်နဲ့ တော့၊ အခုချက်ချင်း မကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ပစ္စည်းတွေသိမ်း”

မေ့စမ်းရေက လေသံခပ်မာမာကလေးနှင့် အမိန့်ပေးသလို ပြောလိုက်လျှင် ကောင်ကလေးက သူမကို မျက်ခုံးပင့်၍ တစ်ချက်ကြည့်ကာ... “ကျွန်တော့်မှာ သိမ်းစရာပစ္စည်း ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် သူများ အိမ်မှာ ကပ်နေ နေရတာ”

ဟု ... ခပ်တိုးတိုး ဖြေလေသည်။ ။

“ဒါနဲ့ များ မင်းက ကိုယ့်အစ်မနောက်ကို မလိုက်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းသေးတယ်နော်၊ သူများ အိမ်မှာ ကျတော့ ကပ်နေ နေရတာ မင်းပျော်လို့ လား”

“ပျော်တော့ ဘယ်ပျော်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ညအိပ်ရုံကလေးပဲ ပြန်လာအိပ်တာ၊ တစ်နေကုန် လျှောက်သွားနေတာ”

သူမရင်ထဲ မွန်းကျပ်သွားပါသည်။ ။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် လာ ... သွားရတောင်”

မေ့စမ်းရေက ကောင်ကလေးကို ပခုံးမှ ဖက်၍ ခေါ်လိုက်စဉ် သူက လေးက မသိမသာ ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုန်းထွက်သွားလေသည်။ ။ မေ့စမ်းရေက သူတွယ်ကပ်နေသော အိမ်ရှင်ကို ကျေးဇူးတင် စကားပြောပြီး သူမမောင်လေးကို သူမပဲ တာဝန်ယူခေါ်သွားတော့မည့် အကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ ။

အပြန်လမ်းမှာ ကောင်လေးက သူမနှင့် ခပ်ခွာခွာ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး လမ်းလျှောက်ပုံက အငြိမ်မနေဘဲ လမ်းမပေါ်မှ ခဲလုံးတစ်လုံးကို လှိမ့်၍

ကန်ကာ ပါလာခဲ့သည် ။ မေ့စမ်းရေသည် ထိုကောင်ကလေးကိုကြည့်ကာ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ သက်ပြင်းခိုးရှိုက်မိလေသည် ။ ဒီပုံ အတိုင်းဆို အိမ်ရောက်ရင်တော့ အိမ်ဆည်းလည်း နှင့် ဂီတတို့ တွေ့ကြတော့မည်။

“ကဲ...ဂီတ...အဲဒါ ဖေဖေရဲ့ အိမ်ပဲ၊ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းမှာ သွေးသားအရင်းအချာဆိုလို့ မကြီးရယ်၊ အိမ်ထဲက မမလေးရယ် သုံးယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ မကြီးတို့ ဟာ မောင်နှမတွေ တော်တယ်၊ အဲဒါကို မင်းနားလည်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ကစပြီး မကြီးတို့ နဲ့ မိသားစုတစ်ခုလို အတူတူနေရမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ မကြီးက အကြီးဆုံးပဲ၊ မကြီးတို့ မှာ ဖေဖေလည်း မရှိတော့သလို မေမေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ မကြီးက အစ်မကြီး အမိရာပဲ၊ အခုအချိန်ကစပြီး မကြီးပြောသမျှ စကားကို မင်းနားထောင်ရမယ်၊ ကဲ ... လာ ...အိမ်ထဲဝင်”

ကောင်လေးက ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာပေးကလေးဖြင့် သူမနောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည် ။ ဖေဖေ ထားရစ်ခဲ့သော အမွေဆို၍ ဟောဒီ ခြံဝန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးနှင့် တစ်ထပ်အိမ် ပုပုကလေးသာ ရှိတော့သည် ။ အင်း ... အခုဆိုရင်မောင်လေးတစ်ယောက်ပါ အဆစ်ရခဲ့ပြီ။

မေ့စမ်းရေက အိမ်ရှေ့တံခါးဘဲ(လ်)ကိုတီးလိုက်လျှင် အိမ်ဆည်းလည်း က တံခါးလာဖွင့် ပေးသည် ။ ဆည်းလည်း ၏ မျက်နှာမှာ စူပုပ်ပုပ် ခင်တင်းတင်းဖြစ်သည် ။ ဂီတကို မလိုလားသော အမှိုက်သရိုက်တစ်ခုလို ရှုတင်းတင်း စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“အော်...ပါ လာပြီပေါ့လေ၊ အဲဒီ ဖေဖေကို တစ်စက်ကလေးမှ မကျေနပ်ဘူး သိလား”

“ဆည်းလည်း အခုချက်ချင်း နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ မရှိတော့တဲ့ ဖေဖေကို ဘာမှ အပြစ်မတင်နေနဲ့ တော့၊ မကြီးပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင်၊ သူကလေးက ဖေဖေရဲ့ သားပဲ၊ အဲဒီတော့ ဆည်းလည်း ကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ၊ လက်ခံချင်သည် ဖြစ်စေ၊ လက်မခံချင်သည် ဖြစ်စေ အဲဒါ ဆည်းလည်း ရဲ့ မောင်လေးပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာ ဒီလောက မှာ သွေးသားအရင်းအချာဆိုလို့ မကြီးတို့ သုံးယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒီတော့ ဆည်းလည်း ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့”

ဆည်းလည်း က ဂီတကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စိုက်ကြည့်နေကာ နှုတ်ခမ်းကလေးကို မွဲလျက် နှာခေါင်းကိုရှုံ့လေသည်။ ။ မေ့စမ်းရေက အိမ်ဆည်းလည်း ၏ ဗီဇကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ ။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးခြောက်ဘာသာဖြင့် ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ထား သော ဆည်းလည်း သည် မာနကြီးကာ ဘဝင်မြင့်တတ်သူကလေးလည်း ဖြစ်သေးသည်။ ။ တော်ရုံ တန်ရုံလူကို သူမက လူမထင်ချေ။ အသက်ကလေးက ၁၆ နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီမို့ အလှသွေး ကြွယ်လျက် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဝတ်ချင် စားချင်၊ နေထိုင်ချင်သော ဆည်းလည်း ၏ စရိုက်ကလေးမှာ စမ်းရေ အတွက်တော့ ရင်လေးစရာဖြစ်သည်။ ။ စမ်းရေကတော့ အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီမို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့် အခြေအနေကို နားလည်နိုင်စွမ်းရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ညီမလေးကတော့ သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် တောင် ချမ်းသာမှ ၊ ဂုဏ်ရှိမှ ၊ စာတော်မှ ဟူသော သူငယ်ချင်းမျိုးကိုမှ ရွေးပေါင်းတတ်သော မာနခပ်ကြီးကြီး သွေးနားထင်ရောက် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ။ အဲဒီလို ဆည်းလည်း က အဝတ်အစား နွမ်းလျဟောင်းညစ်လျက် လူပုံစံကလည်း မှုန်ကုပ်ကုပ် ဂျစ်ကန်ကန် လေလွင့်လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ပုံစံ ထွက်နေသော ထိုကောင်လေး

ကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်၍ မရနိုင်တာ မဆန်းပါ။

“ကြည့်စမ်းပါဦး ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေတာပဲ”

အိမ်ဆည်းလည်း က ဂီတကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ချီကာ နှုတ်ခမ်းစု ပွပွဖြင့် ရေရွတ် မြည်တမ်းလျက် အိမ်တွင်းသို့ ခြေဆောင့်ကာ ပြန်ဝင်သွားလေသည် ။ ဂီတက နီရဲစိုပြည်သော နှုတ်ခမ်းကလေးနှစ်လွှာကို ခပ်တင်းတင်း စေ့ပစ်လိုက်သည် ကို စမ်းရေ က မြင်ရ၏။

“ဂီတ သူပြောတာကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်နေနဲ့ ... ကြားလား၊ မလေးက အဲဒီလိုပဲ၊ သူက နည်းနည်း ဘဝင်မြင့်နေတာ၊ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးခြောက်ဘာသာနဲ့ အောင်ထားလို့ လေ၊ သူက ဆေးကျောင်းတ က်မယ့်သူ၊ အဲဒါကြောင့် မာနနည်းနည်းကြီးနေတာ၊ သူပြောသမျှကို ဒီဘ က်နားထဲက ဝင်ပြီးရင် ဟိုဘက်နားထဲက ပြန်ထုတ်ပစ်လိုက်၊ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ ခံစားမနေနဲ့ သိလား၊ နောက်တော့ လည်း အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ၊ အခု တွေ့တွေ့ချင်းဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာကြောင့်ပါ၊ သူ့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် ... မောင်လေး”

စမ်းရေက ဂီတကို လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ချော့မော့နှစ်သိမ့်သလို ပြောရလေသည် ။ ဆည်းလည်း မကြားအောင်လည်း ပြောရသေးသည် ။

ဂီတက စမ်းရေကို မျက်လုံး စူးစူးနက်နက်ကလေးဖြင့် တစ်ချက်လှ မ်းကြည့်ကာ ...

“ကျွန်တော် ဒီမှာ နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား မကြီး”

ဟု ... ခပ်တိုးတိုး မေး၏။

“ဘာဖြစ်လို့ နေလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ဒါ ဖေဖေအိမ်ပဲ၊ မောင်လေးရဲ့ အိမ်လည်း ဖြစ်တယ်၊ မကြီးနဲ့ မလေးက မောင်လေးရဲ့ အစ်မတွေပဲ၊ အခုတွေ့တွေ့ချင်း အဆင်မပြေသေးပေမယ့် နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ၊ မလေးနဲ့ ဂီတက အသက်ချင်းသိပ်မကွာဘူး၊ သူက ၁၆ နှစ်ပြည့် ပြီးပဲရှိသေးတာ၊ ဂီတက ၁၄ နှစ်ကျော်ကျော်ဆိုတော့ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ကွာတာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ အဲဒါတွေ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့၊ ဂီတ လာ ... မင်းကို မကြီး မင်းနေရမယ့် အခန်းလိုက်ပြပေးမယ်၊ ခဏနေရင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲလိုက်၊ မဖြစ်သေးပါဘူး မင်းကို မကြီး ဆံပင်ညှပ်ပေးဦးမှ ပါ၊ မင်းဆံပင်တွေက ဖုတ်သိုက်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ လူပုံကလေးက ချောပုံချောလက်နဲ့ ဆံပင်အရှည်ကြီး တွေကြောင့် ညှဉ်းသိုးသိုးကြီးဖြစ်နေတာ၊ ညကျရင် မင်းအတွက်အဝတ်အစား အသစ်ကလေးတွေ မကြီးလိုက်ဝယ်ပေးမယ်၊ မင်း အရင်တုန်းက ဘယ်လိုပဲ ပစ်စလက် ခတ် နေခဲ့ နေခဲ့ အခု မကြီးတို့ နဲ့ အတူတူနေရင် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် နေရမယ်နော်၊ မကြီးက အသန့်အရှင်း အရမ်းကြိုက် တယ်၊ ကဲ ... အဲဒါ မင်းနေရမယ့်အခန်းပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ အခန်းနှစ်ခန်းပဲရှိတယ်၊ တစ်ခန်းက ဖေဖေနဲ့ မေမေအခန်း၊ ဒီအခန်းက မကြီးနဲ့ မလေးတို့ အခန်းပေါ့၊ အခုတော့ မင်းကို အပိုင်စားပေးလိုက်ပြီ၊ မကြီးနဲ့ မလေးက ဖေဖေနဲ့ မေမေအခန်းမှာ ပြောင်းနေကြတယ်၊ မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သက်သောင့်သက်သာနေ ကြားလား၊ ဒါ မင်းအိမ်ပဲ၊ ခဏနေရင် ရေမိုးချိုးလိုက်၊ နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ မကြီးတို့ လည်း မစားရသေးဘူး၊ ရေမိုးချိုးပြီးရင် ထမ်းစားခန်းထဲကို လာခဲ့၊ ထမင်းစားကြမယ် ဟုတ်ပြီလား ...”

မေ့စမ်းရေက ဂီတကို ကြင်ကြင်နာနာ ဂရုတစိုက် လေသံကလေးဖြင့် ပြောရ၏။ အခုမှ ၁၄ နှစ်ကျော်ရှိရှိသေးသော ထိုကောင်ကလေး၏ နှ

လုံးသားထဲမှာ ဘယ်လိုဒဏ်ရာအနာတရမျိုးမှ မရစေ ချင်ပါ။ သူ့ကို ကိုယ့်ရဲ့ သွေးသားအရင်းအချာအဖြစ် ချက်ချင်းကြီးယုံကြည်လက်ခံလို့ မရနိုင်သေး သည့်တိုင် ကြင်ကြင်နာနာတော့ ဆက်ဆံဖို့ လိုအပ်သည် ။ တဖြည်းဖြည်းတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်လာ မည်ထင်ပါရဲ့ ။ ကောင်လေး၏ မျက်နှာကလေးက ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဖိုသီဖတ်သီရှိနေသော်လည်း ချောမောထင်ရှားသော မျက်နှာကလေးက ထူးထူးခြားခြားပင် အရောင်ထွက်နေသလို ပင်။

စမ်းရေ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းစားပွဲမှာ ရှုတင်းတင်း မျက်နှာပေးဖြင့် ထိုင်နေသော ဆည်းလည်း ကို တွေ့ရ၏။

“ဆည်းလည်း ရယ် ခုနက နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက မကြီးတို့ ရဲ့ မောင်လေးပဲ၊ အခု လက်မခံနိုင်သေးပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်ကျတော့ ဆည်းလည်း သူ့ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်လာမှာ ပါ၊ သိပ်တင်းတင်းမာမာကြီးတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ဟယ်၊ ကောင်လေးရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ၊ စကားဆိုတာ ပြောလိုက်တဲ့ သူ့အတွက် ဘာမှ မထိရောက်ပေမယ့် ခံရတဲ့ သူ့အတွက်တော့ တစ်သက်လုံး စွဲမြဲနေအောင် ထိရောက် တယ် ဆည်းလည်း ရဲ့ ၊ ကိုယ့်စကားက ဓားသွားလိုပဲ သူ့နှလုံးသားကို ထိရှသွားရင် မကောင်းဘူး၊ ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ ကဲလာ ... မကြီးတို့ ထမင်းစားရအောင် ထမင်းပြင်ကြမယ်၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ”

“ကြက်တောင်ပံနဲ့ ပဲကုလားဟင်းချက်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ... ငါးပိသုပ်နဲ့ တို့ စရာ”

ဆည်းလည်း က ဆောင့်အင့်အင့် အသံကလေးဖြင့် ဖြေလေသည် ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲကနေ ထမင်းဟင်းတွေ ခူးခပ်ပြီး

ထမင်းစား စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်နေကြရင်း စမ်းရေက ဆည်းလည်း ကို မသိမသာအကဲခတ်နေရသည်။ ဆည်းလည်း ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖေဖေအပေါ် မကျေနပ်နိုင် သော ခံစားချက်တစ်မျိုး ကိန်းဝပ်လျက်ရှိတာကို စမ်းရေက အပြစ်မတင်လိုပါ။ ဖေဖေရဲ့ လျှို့ဝှက် ချက်ကို စတင်သိခဲ့ချိန်ကစပြီး စမ်းရေကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်အောင့်မျက်နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာခဲ့သလဲ။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ခါးသီးသော အမှန်တရားတစ်ခုအဖြစ် ဇွတ်မှီ တံလက်ခံနိုင်ဖို့ အတွက် စမ်းရေ အားအင်တွေ အများကြီးမွေးခဲ့ရသည်။ ဖေဖေအပေါ် နားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားယူခဲ့ရသည်။ ဆည်းလည်း က စမ်းရေလောက် မရင့်ကျက်နိုင်သူမို့ ဖေဖေရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုအတွက် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်ခါးသီးနေတာကို စမ်းရေက အသာအယာ ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်ရုံသာ တတ်နိုင်မည်။

“တစ်သက်လုံးက ဒီညီမနှစ်ယောက်ပဲ အတူတူနေလာခဲ့တာ။ အခုမှ ဘယ်ကဘယ်လို ဘွားခနဲပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ မောင်တစ်ယောက်ကို မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရဦးမယ်၊ စိတ်ပျက်လိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ ဖေဖေလုပ်ပုံဟာ ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး ၊ မမေသာသိရင် ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရမလဲ၊ ဖေဖေထက်အရင် မေမေဆုံးသွားခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ။ ဖေဖေ သိပ်ရက်စက်တယ် သိပ်လုပ်ရက်တာပဲ”

ဆည်းလည်း ၏ မျက်နှာလှလှကလေးအပေါ်မှာ နာကြည်းရိပ်နှင့်အတူ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲရိပ် ကိုပါ စမ်းရေတွေ့နေရသည်။ စမ်းရေက ဆည်းလည်း ကို နောက်ကျောဘက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက် ရင်း ဆည်းလည်း ၏ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကလေးတွေကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ချော့မြူပေးလျက် ...

“ညီမလေးရယ် ... မရှိတော့တဲ့ ဖေဖေကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့က
တော့၊ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ တော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ
မကြီးတို့ ငြင်းဆန်လို့ မရတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုပဲ၊ အဲဒါကို မကြီးတို့ လ
က်ခံရမှာ ပဲ၊ သူ့ကို အသိအမှတ် မပြုချင်လို့ မှ မရတာ၊ ပစ်ထားလို့ ရော
ဖြစ်မတဲ့ လား၊ သူက ဖေဖေရဲ့ သွေးသားလေ၊ ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုး
ဆက်လည်း ဖြစ်တယ်၊ သူ့ကို ဒီအတိုင်းပစ်ထား ရင် ကြာရင်
လမ်းပေါ်မှာ လေလွင့်ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ် ဆည်းလည်း ရယ်၊ အခု
တောင် ကောင်လေး က တော်တော် အခြေအနေယိမ်းယိုင်နေပြီ၊ မကြီး
ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆည်းလည်း သည်းခံလိုက်ပါ
နော်၊ မကြီးကိုချစ်ရင် မကြီးရဲ့ စကားကို နားထောင်လိုက်ပါ၊ ကောင်
လေးကို သိပ် နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်အောင် မပြောပါနဲ့ ၊ အလိုက်အထိုက်
ကလေးတော့ ဆက်ဆံပါ ဆည်းလည်း ရယ်”

ဆည်းလည်း က ပင့်သက်ရှိုက်လျက် စမ်းရေ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ အသာ
အယာ ရုန်းထွက်လိုက် သည် ။

“မကြီးကိုချစ်လို့ မကြီးစကားကို နားထောင်မှာ နော်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
ကောင်လေး ပေတိပေကတ် ဂျစ်ကန်ကန် လာလုပ်လို့ ကတော့ ဆည်း
လည်း လုံးဝမခံဘူး”

ဟု ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို ဆိုးနွဲ့ဂျစ်တိုက်သံဖြင့် ပြော၏။ စမ်း
ရေက ဆည်းလည်း ကို ချစ်စနိုးပြုံး၍ ကြည့်ကာ ...

“ဆည်းလည်း က အကြီးပဲ အမြင်မတော်တာရှိရင် ဆုံးမလို့ ရပါတ
ယ်၊ တကျက်ကျက်သာ ရန်မဖြစ်နဲ့ ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား ...”

ခဏနေတော့ ဂီတက ရေမိုးချိုးပြီး ခုနက အဝတ်အစားပဲ ပြန်ဝတ်
လာကာ ထမင်းစားခန်းထဲ သို့ ရောက်လာသည် ။ ဆည်းလည်း က ဂီတ

ကို စူးစူးရှရှ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ဟဲ့ ... ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားအသစ်ကလေးဘာလေး၊
လဲဝတ်ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အဲဒီ အစုတ်အပြတ်ကြီးပဲ ပြန်ဝတ်လာ
တာလဲ၊ နံစော်နေတာပဲ၊ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစား အဟောင်းတွေ ပြန်ဝ
တ်တာလောက် ငါ သိပ်မုန်းတာ မရှိတော့ဘူး၊ အခုချက်ချင်း
အဝတ်သွားပြန်လဲ ... သွား”

ဂီတက ဆည်းလည်း ကို စောင်ပေပေ အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ
...

“ကျွန်တော့်မှာ အဝတ်လဲစရာ မပါဘူး၊ ဒီတစ်ထည်တည်းပါတယ်”

ဟု ... ခပ်ဆတ်ဆတ် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

ဆည်းလည်း က နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ နှာခေါင်းနားမှာ လက်တယမ်း
ယမ်းဖြင့် ...

“ဟင်း ... နံလိုက်တာ၊ ညစ်ပတ်လိုက်တာ လွန်ရော”

ဟု အကြီးအကျယ် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချသံဖြင့် မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ပြောလေသည်။

“အေးပါ ... ဆည်းလည်း ရယ်၊ ညနေကျတော့မှ မကြီး သူ့အတွက်
အဝတ်အစားအသစ် ကလေးတွေ လိုက်ဝယ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ အခုလော
လောဆယ်တော့ ထမင်းစားရအောင်၊ တော်ပါ တော့ ဘာမှ ဇီဇာကြောင်
မနေပါနဲ့ တော့၊ မကြီး ဗိုက်ဆာလှပြီ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်တော့မှ ဆည်းလည်း က မကျေမနပ်ဖြင့် နှုတ်ဆိ
တ်သွားလေသည်။ ဒါတောင် စမ်းရေကို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင်၍ ကြည့်
ကာ ...

“မကြီး သူ့ကို အဝတ်အစားအသစ်ဝယ်ပေးရင် ဆည်းလည်း ကိုလည်း ဝယ်ပေးရမှာ နော်၊ ဆည်းလည်း ပူဆာထားတဲ့ စပို့ရှပ် အသစ်က လေးနဲ့ စကတ်တစ်ထည် ဝယ်ပေးရမယ် ဒါပဲ”

“အေး ... အေး၊ ဝယ်ပေးမယ် ဝယ်ပေးမယ်၊ တော်ပြီ စကားမများ နဲ့ တော့”

စမ်းရေက ဗိုက်ထဲမှာ ဆာလောင်နေပြီမို့ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ထမင်းစားဖို့ ဟန်ပြင် လိုက်ရင်း ဂီတကိုပါ ထိုင်ဖို့ မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ဂီတ၏ မျက်နှာကလေးမှာ အရိပ်တစ်မျိုးရှိနေ သည်။ ။ သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးက ပြုံးတော့မလို၊ မဲ့တော့မလို နှုတ်ခမ်းစွန်းကလေးများ ကော့လျက်ရှိကာ ထမင်းဇလုံထဲမှ ထမင်းတွေကို သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ လက်ဖြင့် အပြည့်အမောက် ထည့်ယူလေသည်။ ။ ဂီတ၏ အပြုအမူကြောင့် ဆည်းလည်း က မျက်ခုံးပင့်ကာ မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် ... “ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ထမင်းမစားဖူးဘူးလား၊ ကြည့်စမ်း ... အဆင့်အတန်း မရှိလိုက်တာ ဒီအိမ်မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မကြီးကို အလျင်ဦးချပြီးမှ စားရမယ်လေ၊ ပြီးတော့လည်း ထမင်းအုပ်ထဲ ဇွန်း ရှိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လက်ကြီးနဲ့ နှိုက်ရတာတုံး၊ အမလေး ... အောက်တန်းကျလှချည်လား”

ဟု ... ကြိုးအော်လေတော့သည်။ ။

ဂီတက ဆည်းလည်း ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထမင်းပန်းကန်ကို စမ်းရေဘက်သို့ တိုးပေးလိုက်ကာ ...

“မကြီး အဲဒီပန်းကန် ယူလိုက် ကျွန်တော် ထပ်ထည့်လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်ဆာနေလို့ ပါ”

ဟု ... ပြောပြီး ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းတွေကို ဇွန်းဖြင့်မခပ်ဘဲ လက်ဖြင့်သာ ခပ်မြဲ ခပ်လျက် ထမင်းတွေခပ်ထားသော ထိုလက်ဖြင့်ပင်

ကြက်သားဟင်းခွက်ထဲမှ ဇွန်းကိုနှိုက်လျက် ဟင်းတွေ သူပန်းကန်ထဲသို့ အပြည့်အမောက်ခပ်ထည့်ယူလေသည်။ ။ စမ်းရေက ဂီတ ဆည်းလည်း ကို တမင် သက်သက် အရွဲ့တိုက်ကာ ပမာမခန့် ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်နေမှန်း ရိပ်မိသွားသောကြောင့် ဘာမှ ဝင် မပြောသေးဘဲ အသာကလေး စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။ ဆည်းလည်း မှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်ပင် တုန်ရီလျက် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေပြီ။

“ဘုရားရေ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောလေကဲလေပါလား၊ ဟေ့ ... ဒီမှာ နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါပြောတာကို နားမလည်ဘူးလား၊ နင် ... လူ စကား နားမလည်ဘူးလား၊ လက်အပေကြီးနဲ့ ဟင်းခပ်တဲ့ ဇွန်းကို အဲဒီလိုနှိုက်ရသလား၊ ငါတို့ အိမ်မှာ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ပဲနေတာနော်၊ အဲဒီလို စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ၊ အောက်တန်းကျတဲ့ အပြုအမူတွေ လာမလုပ်နဲ့၊ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ နင့်အပြုအမူကို အခုချက်ချင်း ပြင်စမ်း”

ဂီတက ဆည်းလည်း ကို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ မျက်ခုံးပင့်လျက် မျက်လုံးကို အလယ်တည့်တည့်သို့ စွေစိုက်ချပစ်လိုက်ကာ နှာခေါင်းကိုရှုံ့၊ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လျက် လျှာထုတ်ပြောင်ပြ လေသည်။ ။ ဂီတလုပ်လိုက်သော ပုံစံကြောင့် စမ်းရေမှာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်၊ ဂီတ၏ ရွတ်နောက်နောက် မျက်နှာပေးကြောင့် ဆည်းလည်း မှာ ပို၍ ဒေါသသွေးတွေ ဆူဝေသွားကာ ...

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ နင်ကများ ငါ့ကို နောက်လို့ ပြောင်လို့ ပမာမခန့် ရှိလိုက်တာ၊ ငါ့ကိုရိုရိုသေသေဆက်ဆံစမ်း၊ ငါက နင့်ထက်အကြီးဟဲ့၊ အဲဒီမျက်နှာပေးကို အခုချက်ချင်း ပြင်စမ်း”

ဟု . . . အသံ စာစာဖြင့် အော်ဟစ်လျက်ရှိလေသည်။ ။ ဂီတကတော့ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ချေ။ ထမင်းတွေကို ပလုတ်ပလောင်း ဝါးစားလိုက်၊ ဆ

ဆည်းလည်း ကို ခုနက ရုပ်ပြောင်ရုပ်ဖြင့် နောက်ပြောင် လိုက်ဖြင့် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဆည်းလည်း ကို တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိလေသည် ။ ထမင်းစား ဟန်မှာ လည်း တပျတ်ပျတ် အသံမြည်လျက်ရှိတာကြောင့် ဆည်းလည်း မှာ ရွံရှာ၍ မဆုံးတော့ချေ။

“မကြီး ... မကြီးရဲ့ ကောင်လေးကို ဆုံးမထားနော်၊ ဆည်းလည်း စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သေတော့မယ်၊ ဆည်းလည်း ကို တမင်သက်သက် ပမာမခန့်လုပ်နေတာ တွေ့လား၊ ရုပ်ကိုက မထီလေးစားရုပ်နဲ့ ၊ ဆည်းလည်း လက်ပါမိတော့မယ်နော်”

“ကဲပါ ... ဆည်းလည်း ရယ်၊ ထမင်းစားမှာ ဖြင့် စား၊ မကြီး သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ဆုံးမပါ့မယ်၊ သူ့ကို အာရုံစိုက်မနေနဲ့ လေ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စားမှာ ဖြင့်စား၊ ကဲ ... ဂီတကလည်း ထမင်းစားတာ အဲဒီလို အသံတပျတ်ပျတ် မမြည်စေနဲ့ ၊ နှုတ်ခမ်းကိုပိတ်ပြီး အသံမထွက်အောင် ညင်ညင်သာသာ ဝါးနော်၊ ထမင်းတွေအများကြီး ချက်ထားတယ် ၊ ကြိုက်သလောက် စားလို့ ရတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး နဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးစား၊ အရင်က ဘယ်လိုပဲစားခဲ့ စားခဲ့၊ နောက်ဆို မကြီးတို့နဲ့ အမြဲတမ်း အတူတူထမင်းစားရတော့မှာ ၊ အဲဒီလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီး ထမင်းစားတာ ကို မကြီးမကြိုက်ဘူး၊ ထမင်းစားတဲ့ ပုံစံကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ တန်ဖိုးကို ဖော်ပြတာပဲ၊ ထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းကြီးနဲ့ တနင့်တပိုး မစားရဘူး၊ ဣန္ဒြေရရကလေးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး သပ်သပ်ရပ်ရပ် အသံမမြည်အောင် စားရတယ်၊ ဒါမှ လူတွေကြားထဲမှာ မောင်လေး စားတဲ့ သောက်တဲ့ အခါ လူတွေက မောင်လေးကို အထင်မသေးမှာ မကြီးပြောတာ ကြားလား”

စမ်းရေက ညင်ညင်သာသာ လေသံကလေးဖြင့် ချော့ချော့မော့မော့

ပြောလျှင် ဂီတက စမ်းရေရဲ့ စကားကိုတော့ အရေးတယူ အလေးအနက်ထားတာ ပလုတ်ပလောင်း အငမ်းမရ စားနေသော ပုံစံကို မသိမသာပင် ပြင်ဆင်သွားလေသည်။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ ထမင်းခိုင်းက ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။

စမ်းရေသည် ထမင်းစားရင်း ဆည်းလည်း နှင့် ဂီတကို တစ်လှည့်ဆီ မသိမသာ အကဲခတ်နေမိ သည် ။ စမ်းရေမျှော်လင့်ခဲ့သလိုပင် သူတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ သင့်မြတ်အဆင်ပြေကြလိမ့်မည်ဟု မဟုတ်ချေ။

★